

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Έν Έλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Έν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τῆς ΑΘΗΝΑΙ-
ΔΟΣ καὶ τῶν ἑξῶν Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν
ἐγκαίρως τὰς συνδρομὰς των, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ δια-
κοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται
ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἐλληνι-
κοῦ, ἀγγλικοῦ, γαλλικοῦ, τουρκικοῦ ἢ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται
δωρεὰν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναῖδος» χρωμα-
τισμένη εἰκὼν τῆς ὥρας Βερετίας.

Ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς, πνευματι-
κῶς τε καὶ σωματικῶς ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἀπὸ
τῶν συνήθων ἐργασιῶν του παρὰ πᾶν ἄλλο πλάσμα·
ὁ δὲ πανοικτίρμων Θεὸς προσδιώρισεν οὐχὶ μόνον τὴν
ἀνάπαυσιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῶν κόπων τῆν ἡμέρας, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς ἀπὸ τῶν κόπων
τῆς ἐβδομάδος.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσ-
διορισθεῖσα καὶ τοσοῦτον ἀναγκαία ἀποδειχθεῖσα διὰ
τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὠνομάσθη Σάβ-
βατον ἢ Κυριακὴ. Καὶ Σάββατον μὲν ὠνομάσθη, διό-
τι ἡ λέξις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σημαίνει «κατάπαυσις.»
Κυριακὴ δὲ, διότι τὸ Σάββατον τῶν χριστιανῶν, τού-
τέστιν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν, εἶναι ἐκείνη
καθ' ἣν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐξετέλεσε τὸ μέγα ἔργον τῆς
ἀπολυτρώσεως τοῦ διεσθαρμένου κόσμου διὰ τῆς ἀνα-
στάσεώς του ἐκ τοῦ θανάτου.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως σύγκειται ἀπὸ ἓν ἡμερο-
νύκτιον καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα. Τὸ ἑβδομον δὲ τῆς
ζωῆς ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Κυριακῶν. Διότι ἐπὶ
ἑπτὰ ἐβδομάδας ἔχομεν ἑπτὰ ἡμέρας ἀναπαύσεως, ἦτοι
μῖαν ἐβδομάδα· καὶ οὕτω ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐβδομάδων ἔχο-
μεν μῖαν ἐβδομάδος ἀνάπαυσιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν λοι-
πὸν ἀναλογίαν εἰς ἑπτὰ μῆνας ἔχομεν ἓνός μηνός Κυ-
ριακῆς, καὶ εἰς ἑπτὰ ἔτη ἓνός ἔτους ἀνάπαυσιν. Ὁ δὲ

ἄνθρωπος ὅστις ζῇ ἐβδομηκοντα περίπου ἔτη δὲν ἔχει
ὀλιγωτέρας τῶν δέκα ἐτῶν Κυριακῆς.

Ὁ γέρον ὅστις ἔζησε δέκα ἐτῶν Κυριακῆς, καὶ ἀ-
νεπαύθη ἐκ τῶν καθημερινῶν κόπων του μίαν ἡμέ-
ραν εἰς τὰς ἑπτὰ, θὰ ζήσῃ μακρότερον παρὰ ἐάν ἤ-
θελεν ἐργασθῆ καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος.
Τὸ σῶμά του εἶναι υγιέστερον, τὸ βῆμά του σταθερώ-
τερον, τὸ πνεῦμά του ἐνεργητικώτερον, ἡ κυκλοφορία
τοῦ αἵματος ζωηρότερα, ἐνὶ δὲ λόγῳ, εἶναι εἰς καλλι-
τέραν κατάστασιν, παρ' ὅ,τι θὰ ἦτο, ἐάν ἐργάζετο
κατὰ τὰ δέκα ἐκεῖνα ἔτη τῶν Κυριακῶν· ἰδίως δὲ κα-
ταφαίνεται τοῦτο, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἕνεκα τῆς κοινω-
νικῆς του θύσεως ἀπαιτῆ νὰ ἐργάζεται σωματικῶς
ἢ νοερώς ἐπὶ πολλὰς ὥρας καθ' ἑκάστην. Ὅσοι ἐργά-
ζονται τοιοῦτοτρόπως, ἐάν τηρῶσι τὴν Κυριακὴν, γνω-
ρίζουσι πόσον ζωηρότεροι καὶ ἐτοιμότεροι διὰ τὴν ἐρ-
γασίαν των εὐρίσκονται τὴν πρῶταν τῆς Δευτέρας
μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς, παρὰ τὴν πρῶταν
τοῦ Σαββάτου μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν πέντε ἡμερῶν·
καὶ ἐάν ἡ εὐλογία τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως ἦναι το-
σοῦτω προφανῶς ἐπαισθητὴ εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦ-
μα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα, θὰ ἦναι βε-
βαίως πολὺ μεγαλειτέρα ἐπὶ μακρὸν βίον ἢ ἐπ' ἀγα-
θῷ ἐπίδρασις αὐτῆς.

Ο ΔΟΥΝΑΒΙΣ

Ὁ ποταμὸς οὗτος ὁ καὶ Ἴστρος παρὰ τοῖς ἀρχαί-
οις λεγόμενος, ἐπὶ 2,000 ἔτη διεσθαρμίσθη ἐν τῇ ἱστο-
ρίᾳ, καὶ πάλιν ἤδη γίνεται ἀντικείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ὁ κόσμος ἕνεκα τοῦ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρ-
κίας πολέμου στρέφει τὰ βλέμματά του. Κατὰ τὴν
δεκάτην ἑκτὴν καὶ δεκάτην ἐβδομῆν ἑκατονταετηρί-
δα, ἐχρησίμευσεν ὡς διάβασις εἰς τοὺς Τούρκους, ὅ-
πως εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ προχωρήσωσι
μέχρι τῆς Βιέννης· ἐπὶ τῶν Σταυροφοριῶν, ὅτε δηλ.

δλόκληρος σχεδόν η Εύρωπη εκίνησε θρησκευτικόν πόλεμον κατά των Σκρακίων, οι ενθουσιώδεις πολεμιστάι της Δύσεως διά του Δουναβίου διαβάντες επλημμύρισαν την άγιαν γην. Ο Δούναβις από των πηγών του, εν Βάδεν της Γερμανίας μέχρι του Εύξεινου Πόντου, έχει μήκος 1820 μιλίων, μετά δε των παραποταμίων, τα όποια χύνονται εις αυτόν, περιλαμβάνει χώρον 300,000 τετραγωνικών μιλίων. Διέρχεται διά της Βυαρίας, Αυστρίας, Ούγγαρίας και Σερβίας, διά των Καρπαθίων όρέων, όπου χωρίζει την Ρωμουνίαν από την Βουλγαρίαν, και χύνεται εις τον Εύξεινον Πόντον, διά πολλών εκβολών, ών η κυριώτέρα είναι η Σουλινάξ. Ο Δούναβις είναι πλωτός εις άτμοκίνητα μέχρι της εν Βυαρία Ούλμης. Εν Νικπολίει της Βουλγαρίας κατά την δεκάτην τετάρτην εκατονταετηρίδα 100,000 χριστιανών εβρίθησαν υπό των Τούρκων εις τον Δούναβιν, και κατά την δεκάτην πέμπτην εκατονταετηρίδα 40,000 Τούρκων εσφάγησαν εις τας όχθας του εν τη πολιορκία του Βελιγραδίου της Σερβίας.

Μετάφρασις εκ της Γερμανικης 'Ελβετίας της κομήσεως ΔΟΡΑΣ ΙΣΤΡΙΑΔΟΣ.*

I.

Όπου η ελευθερία επικρατεί
Φαιδρός ο πολίτης το παν θυσιάζει
Ανθούσιν και οι βράχοι αυτοί
Κ' η βοή των ανέμων κοπάζει.
[A VON HALLER].

Που σπεύδεις, ώ πάσχουσα ψυχή! Ζητείς άρα την

* Σημ. Δ. 'Αθ. Η εις τον φιλολογικόν κόσμον γνωστή υπό το ψευδώνυμον Δώρα Ιστρίαξ, είναι ηπριγκήπισσα 'Ελένη Goltsof Μασσάλσκη, η περιώνυμος συγγραφίς περι της αναφέρον ο κ. Dosehanel λέγει ότι εν μόνον των πολλών αυτής συγγραμμάτων ήρκει ν' άπαθανατίση το όνομα άνδρός.

Το τετράτομον αυτής σύγγραμμα, το επιγραφόμενον, «Γερμανική 'Ελβετία,» ούτινος τας όλίγας ταύτας σελίδας μετεγλώττισεν η νεαρά δεσποινίς 'Αρσινόη Γ. Παππαδοπούλου μετά της χαρακτηριζούσης αυτήν σαφηνείας και γλαφυρότητος, είναι πόνημα, όπερ εφέλιξσε τον θαυμασμόν των λογίων της Εύρώπης διά το ύψος των αισθημάτων και διά την εύρύτητα των ιδεών.

'Αλλ' η πριγκήπισσα Μασσάλσκη, έλκουσα το γένος εξ ένδοξου οικογενείας καταγομένης εξ 'Ηπείρου, άνεψία του φιλομούσου και φιλέλληνος ήγεμόνος της Βλαχίας 'Αλεξάνδρου Γκίκα και ψηφισθείσα υπό της ήμετέρας βουλής πολιτίς 'Ελληνίς, είναι και άλλως προσφιλής εις ήμάς, διά την άκραίφνη προς την πατρίδα μας άγάπην, διά τας εύρείας αυτής γνώσεις περί παντός, δι' άφορά τον 'Ελληνισμόν, έτι δε το θάρρος και την εύγλωττίαν μεθ' ης συνηγόρησε πάντοτε υπέρ της πολυπαθούς 'Ανατολής!

Εκ των γνωστών εις ήμάς συγγραμμάτων αυτής τα έξις ιδίως περί ζητημάτων του 'Ελληνισμού πραγματευόμενα:

La nationalité hellénique. — Les îles Ioniennes. — La vie monastique dans l'église Orientale.—Les orientaux et la Papauté.—Les femmes en Orient.—Les excursions en Roumélie et en Morée.

Είναι πονήματα, άτινα θέλουσιν άείποτε προσελκύει την προς αυτήν άγάπην πάντων των τέκνων της 'Ελλάδος.

εύδαιμονίαν η άποσύρσαι μακράν της κοινωνίας; 'Αλλά, διατί νομίζεις ότι φεύγουσα ήμάς θέλεις εύρει την λήθην; Μήπως ελπίζεις, ότι δύνασαι να καλύψης πτώμα αίμόσταγες εκ των πληγών, διά των ναρκίσεων του έαρος; ότι δύνασαι να αναζωογονήσης έξαντληθείσαν καρδίαν διά της ισχύος υπερφυσικής τινος πνοής;

"Ακουσον, Ναράνθα, εάν έδιδες πίστιν εις τους λόγους μου, ήθελες εκτιμήσει περισσότερο την άγάπην, ης παρ' ήμιν απολαύεις και ην νυν περιφρονείς, ως άναξίαν λόγου; ήθελες προσπαθήσει ν' ανακτήσης δ' ήμων την πρό όλίγου εν σοι θάλλουσαν ζωήν και δεν ήθελες απέλθει μακράν επί ζένης, ως τας εν τω άδη βασανιζόμενας εκείνας σκιάς, ως ο δεισιδαίμων βλέπει πλανωμένας την νύκτα εις το σκότος των νεκροταφείων. Οίμοι! σε λυπούμαι, αλλά μάτην' το πάθημά σου είναι εξ εκείνων, άτινα ουδείς ισχύει να θεραπεύσει, διότι το φέρεις εν σεαυτή και σε καταβιβρώσκει ως δριμύ δηλητήριον. Νομίζεις λοιπόν ότι δύνασαι να σωθής φεύγουσα τους τόπους τούτους; Μακράν των χιόνων της άρκτου, αίτινες ουδ' αυτάι δύνανται πλέον να κατασοθήσων το πυρίπνοον των παθών ήραιστειον, είσαι βεβαία ότι θέλεις εύρει άνάπαυσιν;

II.

"Οχι! Δέν ελπίζω πλέον να εύρω την εύδαιμονίαν, αλλά και αν μέλλω να συντριβώ καθ' όδόν επί των λίθων, θά άναχωρήσω αισθάνομαι ανάγκην να απέλθω μακράν του στενου κύκλου των πεπαλαιωμένων τούτων τοιχιματών, μακράν προς όρίζοντας άχανείς. Θέλω απομακρυνομένη των φιλαύτων και υπό των κοινωνικών προλήψεων συγκλεισθεισών καρδιών σας, να θερμανθώ εκ της έπηρείας καρδιών μεγαλοψύχων και φιλελευθέρων.

Θέλω προσπαθήσει να λησμονήσω.....να λησμονήσω ουχι τας θλίψεις, αίτινες με κατατήκουσιν, αλλά την τυραννίαν κοινωνίας δουλόφρονος και ουδέν πνευματικόν έχούσης, ήτις με έδέσμευσε διά των βαρυτάτων άλδύσεων της, αλλά τας άλύσεις ταύτας θέλω τας θραύσει και αν μετ'αυτών διασπάσω και τας περιπαθεστέρας χορδās της καρδιάς μου.....θέλω να πληροφορηθώ εάν εν τη χώρα, ήτις εξήλθεν εκ των χειρών του Θεού, δεν αποκαλύπτει τις ει μη αδυναμίας, χαράν βεβαιασμένην και άσέβειαν, και αν ουδαμού της γής άπαντήσω, αληθείς του Ευαγγελίου όπαδούς, θέλω τότε αναγκασθί ν' άπαρνηθώ και αυτήν την διδασκαλίαν του Χριστού.

Μοι είπον ότι εν μέσω των όρέων ένθα άκτινοβολεί η αιωνία χιών, ζή λαός ελεύθερος, ως ο άνήρ ο διατρέχων τας μαγευτικές εκείνας κοιλάδας και όστις μόνος αυτός μεταξύ των λοιπών της Εύρώπης λαών απέσεισε τον ζυγόν της τυραννίας, των αυθαιρέτων νόμων και των προλήψεων, ότι εκεί η αληθής εύγένεια συνίσταται εις το δικαίωμα του πολίτου και το έδαφος δύναται άδιακρίτως να άνήκη εις πάντας' διότι από του άπλου βιομηχάνου μέχρι του κατοικοῦντος εις το πολυτελές τιμαριωτικόν μέγαρον, πάντες οι υιοί της 'Ελβετίας είναι ίσοι ένώπιον των ανθρώπων, ως είναι

ίσοι ένώπιον του θρόνου του 'Υψίστου. 'Αλλ' έχρειάσθησαν την τεραστίαν δύναμιν των γιγάντων, όπως απορόψωσι την τυραννίαν και την δεισιδαιμονίαν, όπως άνεγείρουν εις την ελευθερίαν προπύργιον ασάλευτον εν μέσω της δούλης Εύρώπης του μεσαιώνος' διότι παρ' αυτοίς, ως και νυν εν τη χώρα εν η σās άφίνω, οι δεσπότες ένυβέρων διά του σκήπτρου λαόν δούλων και τυράννοι διάφοροι πνευματικοί τε και πολιτικοί έδέσμευον άνηλεώς τας συνειδήσεις και κατέπνιγον τας εύγενείς όρμας του ανθρώπινου πνεύματος. .... Πανταχόθεν θεοί παντοσείδεις εδημιουργούντο εν τω σκότει, όπως αποκρύψωσι τον αληθή Θεόν, ένψ ο δυστυχής δούλος άγωνιών κατηράτο την γην, ην εκάλιέργει και ης δεν έτόλμα ν' απολαύση τα αγαθά!

Ποθώ ν' αναπαύσω το βλέμμα μου επί της φιλοσύχου εκείνης κοινωνίας, ήτις διεδέχθη τον σάλον της άναρχίας και του τρόμου, να ιδω πολίτας άξιους να απολαύσωσι και να διατηρώσι την ανεξαρτησίαν των, ένψ τα λοιπά έθνη της Εύρώπης εισέτι σιωπηλώς μόνον ποθοῦσι την ελευθερίαν. 'Αλλ' εάν ιδω ότι και αυτοί όμοιάζουσι προς τους κατοίκους των πρωτευουσών μας, εάν το μεγαλείον των, ήται μεγαλείον ψευδές και επίπλαστον, και η πίστις των κλονουμένη, θέλω τότε επανέλθει περίλυπος ένταῦθα και η ήχώ των 'Αλπεων θέλει επαναλάβει την τελευταίαν της άπελπισίας μου κραυγήν!

VI.

Φίλε, αναπνέω άέρα ελαφρόν! εύρίσκομαι εις χώραν νεαν δι' έμέ' το θέαμά της εν τω αιώνι του δισταγμαῦ και της αποθαβρόσεως εν η ζώμεν δύναται να μη διεγείρη τον θαυμασμόν μου;

Η χώρα αυτή αν και είναι η κοιτίς της ελευθερίας και της προόδου, είναι αρχαία ως προς τας παραδόσεις, αρχαία ως προς την καταγωγήν του μεγαλοψύχου λαού της, αρχαία ως προς το πνεύμα των νόμων της, οίτινες φαίνεται ότι σχετίζονται προς τους φυσικούς νόμους τους παραγαγόντας τας εκτεταμένας λίμνας και τα δάση, άτινα την καλύπτουσι.

'Αλλά διά να φθάσω ένταῦθα διήλθον πολλούς τόπους, διήλθον άνύδρους πεδιάδας και πόλεις μεγαλοπρεπείς και πολυαριθμούς και τέλος ως ναυαγός, όστις εν μέσω της τρικυμίας διακρίνει άκτινα έλπίδος,, έσταμάτησα επί του πρώτου λόφου, δι' άπήνησα, εξησθημένη μεν και κατάκοπος, άλλ' ένδομύχως αισθανομένη άνέκφραστον εύχαρίστησιν. 'Εάν ήδυνάμην να σοι είπω όπόσην άρμονίαν έμπνέει η εκ των όρέων τούτων προσπεύουσα αύρα, ήθελες και συ ποθήσει ν' αναβής, ως έγώ, εις τα ύψη και ν' αναπέμψης υμνους αγαλλιάσεως.....άλλά διατί να το μάθης; 'Εάν μέλλης να διεέλθης τον βίον σου εν τη κατεφυγμένη εκείνη χώρα απολαύων ήδονάς τεχνητάς υπό ούρανόν όμιχλώδη και φαιόν, τότε προσπάθησον κάλλιον ν' αγαπήσης την ποιήσιν των μονοτόνων και μελαγχολικών σας άσμάτων θαύμαζε τας άχανείς εκείνας στέππας, ένθα βασιλεύει μόνος ο ώρούμενος λύκος και ο άγριος ίππος' άλλ' ο δέσμιος, ούτινος η καρδιά ουδέ-

ποτε εκίρτησεν υπό του αισθήματος της ελευθερίας, ο κάτοικος της Λαπωνίας ο σχεδόν ουδέποτε ιδών τον ήλιον, ο εκ γενετής τυφλός, ο μη γνωρίζων τί έστι φώς, οῦτοι δύνανται ν' άνέχωνται άγογγύστως την άθλιότητά των, διότι άγνωοῦσι την τρομερωτέραν οδύνην, την οδύνην του να πάσχη τις και να ποθή ένταῦθα αγαθά απολεσθέντα!

Μη επιθυμήσης λοιπόν να αισθανθής την επιβροήν της μεσημβρινής θερμοτήτος, ήτις φλέγει την καρδίαν, μη εξέλθης ποτέ να περιδιαβάσης την νύκτα υπό αίθριον και άστροφεγγή ούρανόν, πρόσεξον, μη κοιμηθής ποτέ υπό την σκιάν πλατάνου παρά τας όχθας ψιθυρίζοντος βρακίου, μη δελεασθής ποτέ και το κάμης, διότι τότε δεν θά δυνηθής πλέον να ζήσης εύδαίμων εν τη χώρα εν η εύρίσκεσαι' άλλ' ίσως διά σās τους εν αυτή γεννηθέντας, η χώρα εκείνη έχει θέλητρα τινα, δι' έμέ όμως η παγετώδης πνοή της, αι άπέραντοι πεδιάδες της, το μεγαλείον εκείνο της άγριότητός της, η δεσποτική αυτής ύπεροψία, μοι έμπνέουσι φόβον, με παγώνουσι' διότι τα πρώτα έτη της νεότητός μου τα έθέρμανεν ο ήλιος της ανατολής. Και όμως προσεπάθησα να συνοικισθώ, προσεπάθμισα καταπνίγουσα τους εύγενείς μου πόθους να γείνω άναίσθητος ως ήμεις, να ύπερνηκήσω την φύσιν μου και να αποδειξώ ότι η θέλησις άρκει, να καταβάλη τα πάντα. 'Υπέμεινα λοιπόν μέχρι θανάτου, και η άπάθεια εις ην περιήλθον ήτο τοιαύτη, ώστε ήδυνάμην επί έτη δλόκληρα να υποφέρω χωρίς να έχω την δύναμιν να σωθώ προς τον τάφον. Τότε ήσπασθη την ιδεάν της ελευθερίας, αυτή είναι εκείνη, ήτις με άνεκάλεσεν εις την ζωήν, ήτις μοι ενέπνευσε το θάρρος, διότι η επιβροή αυτής επί του ανθρώπου είναι πανίσχυρος.

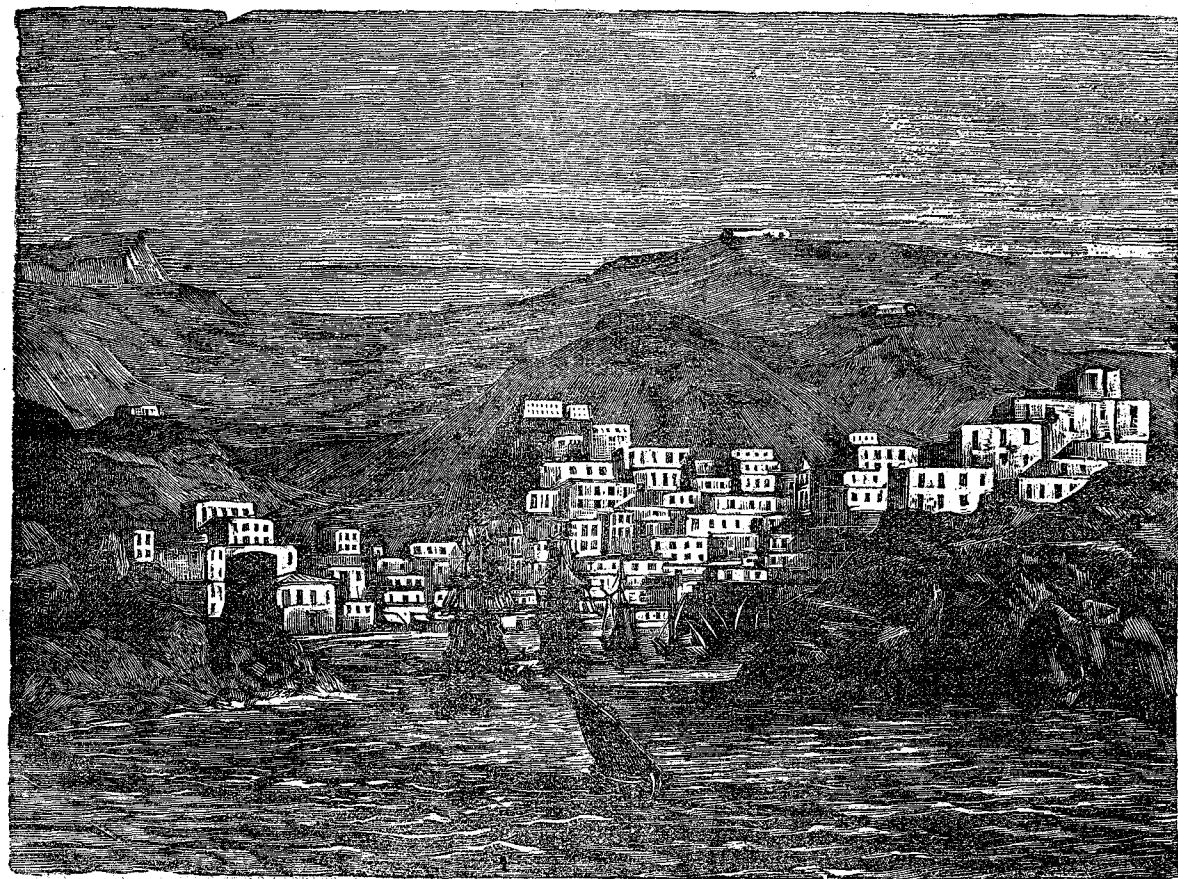
Ο Θεός ο δώσας εις πάντας άκαταμαχήτους όρμας, έδωκεν επίσης νούν τολμηρόν και θέλησιν ελευθεράν, ως έδωκε τας πτέρυγας εις τα πτηνά, την άλκην εις τον λέοντα, εις το ρεύμα του ύδατος την όρμην και εις τον άνεμον την πνοήν, ην ουδείς δύναται να περιορίση. 'Αλλ' όπως καταστρέψωσι τας εμφύτους ταύτας όρμας μας, ήναγκάστησαν να χαλκεύσωσιν άλύσεις και δι' αυτών έδέσμευσαν τας χείρας και τους πόδας μας, τίς όμως δύναται να δεσμεύση και την καρδίαν! αυτή εις τα βάθη αυτής φυλάττουσα τους κρυπτούς αυτής πόθους, αποκαλύπτει τέλος αυτούς εξεγείρουσα την ύπνώττουσαν δικαιοσύνην εις την ύπερ ελευθερίας πάλην.

"Ας έξακολουθώσι λοιπόν οι τυράννοι το έργον των, ως καταδικάζη ήμάς ο κόσμος, το πειθήνιον αυτών όργανον εις φυλακήν και εις θάνατον! Μάτην η πολυτέλεια μās εγκλείει έντός των κεχρυσωμένων κόλπων της, εις το πρώτον σύνθημα έγερόμεθα ύπερηφάνως ως ο ίππος όστις άνορθοί την χαίτην του πριν η όρμήση εις το πεδίον' διότι τέκνα του Θεού του εξίσου τους πάντας αγαπώντος, ποθοῦμεν τα ύπ' αυτού δοθέντα ήμιν δικαίωματα, άτινα εις ουδένα έπατριάπη να μās άρνηθί.

Ότε διατρέχουσα τας κοιλάδας, η φερομένη επί των κυμάτων των ποταμών, ήσθανόμην ότι άνέ-

κτησα την γαλήνην ην ειχον απωλέσει εν τῇ τύρβει των πόλεων, επεκτόμην πολλάκις οτι η ελευθερία είναι ενστικτόν τι της ημετέρας φύσεως, τότε ενόουν διατί οι Αθίγγανοι ἐμμένουσιν εις τον πλάνητα βίον των και στήνους την σκηνήν των, σήμερα μὲν υπό τὸ ψιθυρίζον φύλλωμα των δασών και αὔριον ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς πεδιάδος, τέκνα τῆς Ἀσίας ειχον τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῶσιν κατὰ τῆς τυραννίας, ἐνθ' ἡμεῖς ἀσθενέστεροι ἐκύψαμεν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος ζυγῶν παρανόμων. Ἐκ τούτου γεννάται ἐν ἡμῖν ἡ ἀνησυχία, ἥτις μᾶς κυριεῖται και ἐν μέσῳ τοῦ μᾶλλον ἡσυχου βίου ἐκ τούτου οι πόθοι οι ἀναπτερούμενοι, ὁσά-

ψυχίαν των προφητῶν και ἐνεπνέοντο, ὡς ἐκεῖνοι ὑπὸ τοῦ αἰωνίου τῆς δικαιοσύνης Θεοῦ. Ἄς βασιλεύσῃ λοιπὸν πανταχοῦ ἡ ελευθερία, ὅπου ἡ εὐδαιμονία δὲν είναι λέξις κενή! Ἄς πλέξωσι στεφάνους, ὅσοι είναι ἄξιοι αὐτῆς και ἄς θέσωσι περὶ αὐτὴν προπύργιον τὰς καρδίας των. Εἶθε ὁ οὐρανὸς νὰ προστατεύῃ αὐτὴν ἐπεκτείνων τὸ κράτος αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς. Εἶθε νὰ ἐναγκαλισθῇ ποτε, ὡς μήτηρ φιλόστοργος και ἀμερόληπτος, πάντα τὰ τέκνα τῆς, εἶθε ὁ ἐκ των ὀχθῶν τοῦ Ἰστροῦ Ῥωμοῦνος και ὁ υἱὸς τῆς Ἰταλίας γονυπετεῖς νὰ δυνηθῶσι ποτε νὰ τῇ προσφέρωσι λατρείαν και νὰ ἐνισχυθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐμπνευσμένου βλέμματός τῆς!

Η ΓΑΡΑ

κις ἀναπνεύσωμεν τὴν αὔραν θαλάσσης ἢ ὀρέων ἀγῶστων εις ἡμᾶς· διότι ἐν προωρισθῆμεν διὰ τὸν ἐν κοινωνία βίον, δὲν προωρισθῆμεν ὁμοῦ και διὰ τὴν καταπίεσιν και τὴν δουλείαν.

Ἡ ελευθερία είναι λοιπὸν ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ὑπάρξεώς μας, εἶθε νὰ δυνηθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ νὰ χύσωμεν τὸ αἷμά μας ὑπὲρ αὐτῆς! Πόσον ἐξευγενίζόμεθα προφέροντες τὸ μέγα αὐτῆς ὄνομα, ὅπερ μᾶς ἐμπνέει τὴν περὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν καταγωγῆς συναίσθησιν! Πόσον ἥρωικά είναι τὰ αἰσθήματα, ἅτινα διεγέρει εις τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὴν! Εὐδαίμονες, ὅσοι ἀνήγειραν τὴν ελευθερίαν ἐν τοῦ τάφου, διότι ειχον τὴν μεγαλο-

εἶθε πανταχοῦ τῆς γῆς φέρουσα τὰ βήματά τῆς νὰ ἰδηθῆσῃ τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν τελειότητα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

Ὁ Δημήτριος Βούλγαρης ἐγεννήθη τῷ 1802 ἐν Ἰνδρα ἐκ πατρὸς Γεωργίου, τοπάρχου τῆς νήσου. Ὁ βίος του ἔσχε τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ συμπαρακολουθῇ τὸν βίον ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821. Διὰ τούτο βλέπομεν τὸν Δημήτριον

Βούλγαρην αγωνιστὴν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὑπουργὸν των Ναυτικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1832· μετὰ ταῦτα περιορίσθη εις τὴν πατρίδα του ὅπου ἐπὶ δεκαετίαν διετέλεσε δήμαρχος τῆς Ἰδρας· ἀπελύθη δὲ τῆς θέσεως ταύτης ὡς μὴ ἀναγνωρίσας τὴν σεπτεμβριανὴν μεταπολίτευσιν. Ὡς πρωθυπουργὸς προσεκλήθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1855 διαδεχόμενος τὸ ὑπουργεῖον τοῦ ἀειμνήστου Μαυροκορδάτου, ἐκυβέρνησε δὲ μέχρι τοῦ

λιτικῆ τοῦ ἐπιρροῆ ὑπέστη βαθμηδὸν τὰς συνήθεις εις πάντα πολιτευόμενον ἀλλοιώσεις· ἐκτότε ἐντὸς 14 ἐτῶν ἐχηρήματισε ἐξάκις πρωθυπουργὸς τὸ 1863, τὸ 65, τὸ 66, τὸ 68, τὸ 71 και 74. Ἀπεβίωσε τὴν 29 Δεκεμβρίου 1877 κατὰ τὴν 1 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἐπισημοτάτη, πάντων των πολιτικῶν, τοῦ διπλωματικῆ σώματος, και ἄλλων ἀνδρῶν των ἀνωτέρων τάξεων και πλήθους ἀ-

1857· δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἤρξατο τὴν κατὰ τοῦ Ὀλωνος ἀντιπολίτευσιν, εις τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ ὁποίου συντέλεσεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ὁμοθυμῶς ἀναγνωρισθεὶς ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐπανάστασεως. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν αἱ διασημότεραι τοῦ βίου του· ἡ δημοτικότης του κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο μεγάλη. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἡ πο-

πεῖρου παρακολουθοῦντος, καιπερ τοῦ καιροῦ ὄντος ψυχροῦ και βροχεροῦ. Ἐν τῷ ναῶ ἀνέμενε τὸν ἐπίσημον νεκρὸν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς μεταβάς προηγουμένως. Λόγοι δ' ἐπικηδεῖοι ἐξεγωνήθησαν τρεῖς, ὑπὸ τοῦ κ. Σαριπόλου, ὑπὸ τοῦ κ. Κουπιτιώρη και ὑπὸ τοῦ κ. Πονηροπούλου. Ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἐπικηδεῖαν τελετὴν ἠσπάσθη τὸν νεκρὸν, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ

υιού του Γεωργίου και απήλθε. Ἡ δὲ κηδεὶα ἐξηκολούθησε τὴν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐνταῦθα ἐξεφώνησαν ἐνώπιον πολλοῦ παρισταμένου πλήθους ἐπιταφίους ὁ κ. Δαμαλάς, ὁ δικηγόρος κ. Βαλασσόπουλος ἐν ἐλεγεῖω ἐμμέτρῳ, ὁ ἐξ Ὑδρας φοιτητῆς κ. Παρίσης ἐμμέτρως ἐπίσης, καὶ ὁ ἐξ Ἀνδρου κ. Κολοκοτρώνης. Ἐννέα παράσημα ἔφερον ὁ Δημήτριος Βούλγαρης, ὡν πέντε μεγαλοσταύρους. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου τοῦ τέσσαρες μεγάλοι ἐφέροντο στέφανοι, ἀνατεθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τῶν Ὑδραίων, ὁ δὲ ὑπὸ τῶν Σπετσιωτῶν, ὁ τρίτος ὑπὸ τῶν Ποριωτῶν καὶ ὁ τέταρτος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ Δημητρίου Βούλγαρη, τῆ ἐπιμόνω αἰτήσει τοῦ κ. Πλατούτσα, ἐξήχθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τούτου τῷ βουλευτῇ κ. Κατσιογιάννη, ὅπως φυλαχθῆ, ἕως οὗ ὀρίση περὶ αὐτῆς ἡ οἰκογένεια τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν.

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 24.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Ἡ Ρόζα ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐπισκεψίν, τὴν ὁποῖαν κρυφίως ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα της, ἐθεάθη ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου.—Εἰδοποιεῖ οὗτος τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ἥτις κατὰ συνέπειαν ὑπάγει εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ἀκροάζεται τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Ἰππότου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ρόζας.

Οὕτως ἐπὶ τινὰς ἐτι ἐβδομάδας ἡ ἀξίεραστος αὐτὴ νεανίς, μόλις δεκαπενταετής, ὑπέφερε τὸ ἐπίπονον ἔργον ἀπλῆς ὑπηρετίας, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ ἐκ διαλειμμάτων τὸν ἑαυτῆς πατέρα καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν ἀνακούφισιν τινά. Ἡ θέσις της ἦτο τὴν ὀλιγώτερον δυσάρεστος ἢ κατ' ἀρχάς, ἕνεκα τῆς ἐπὶ τὸ κρείττον μεταβολῆς τῆς διαθέσεως της κυρίας της. Διότι ἀπὸ τινος καιροῦ τὸ ζῆθος αὐτῆς ἐβελτιοῦτο, ὥστε σπανίως ἐπέπληττε τινὰ μετ' ὀλίγον μεγαλόφωνον καὶ χυδαῖον, ὡς πρότερον· εἰς δὲ τὴν Ρόζαν, οὔτε μία τραχεῖα λέξις ἐλέγχθη ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτὴ ἔσωσε τὸν πεσόντα εἰς τὸ φρέαρ μικρὸν Ἐβάρδον.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης ἀνέφερε κατ' ἰδίαν εἰς τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἰς ὧραν προκεχωρηκυῖαν, εἶδε κόρην τινὰ φοροῦσαν, ἵνα μὴ γνωρισθῆ, ἐπανωφόριον καὶ κρατοῦσαν δέσμην τινὰ καὶ μικρὸν φανάρι, πλῆσιον τοῦ δωματίου, ὅπου ἦτο περιορισμένος ὁ κύριος Ἐλβέρτος. «Νομίζω,» εἶπεν «ὅτι ὑποπτεύσασα τὴν παρούσαν μου ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τὸσον ταχέως, ὥστε πρὶν φθάσῃ ἐγὼ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δεσμοτηρίου, ἥτις φέρει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ θυρωροῦ, αὐτὴ ἐπρόφθασεν ἐξελθούσα νὰ κλειδῶσῃ αὐτὴν· ἀκροασθεὶς δὲ δὲν ἤκουσα τίποτε. Ὁ δὲ κύριός μου θεωρεῖ τὸν δεσμώτην τοῦτον, ὡς τὸν μέγιστον αὐτοῦ ἐχθρόν, καὶ φοβοῦμαι μήπως συνωμοσία τις διωργανίσθη πρὸς ἀ-

πολύτρωσιν τοῦ ἢ πρὸς πυρπόλησιν τοῦ Φρουρίου.» Τέλος δὲ ἐπρότεινε νὰ μετατεθῆ ὁ κύριος Ἐλβέρτος εἰς μίαν τῶν ὑπογείων εἰρκτῶν καὶ νὰ φρουρῆται ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ κυρίου Ἐμβῆ. «Πιστέ μου ἐπιστάτα,» εἶπεν ἡ κυρία Χίλδα, «πρόσεχε τὴν νύκτα ταύτην καὶ ἂν ἡ αὐτὴ κόρη πλησίασῃ τὸ δωματίον τοῦ δεσμώτου, μὴ τὴν ἐμποδίσῃς νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ, ἀλλ' εἰδοποιήσῃ με πάραυτα· διότι ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω ἐγὼ τὴν συνομιλίαν καὶ οὐδεὶς ἄλλος.»

Ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης ἡ κυρία Χίλδα ἀνήσυχυσεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πρέπει νὰ ἦτο βέβαιως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἡ Ρόζα, ἥτις ἐπεσκέφθη τὸν Ἰππότην περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κύριος Ἐμβῆς ὠμίλησε πολλάκις μετὰ μεγίστης πικρίας καὶ ἐνθρόνιστο ὅτι κατέστησεν αὐτὸν διὰ βίου αἰχμάλωτόν του. Ἡ Ρόζα μικρὸν διαφέρει παιδίον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, νὰ καταπεισθῆ νὰ συντρέξῃ εἰς τὰ πρὸς ἐκδίκησιν σχέδια τοῦ πεφυλακισμένου. Ὅθεν ἔμεινε ἄυπνος· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἐπιστάτης ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὴν ὅτι τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωματίον τοῦ κυρίου Ἐλβέρτου. Ἀμα ἀνηγγέλη τοῦτο, ἡ κυρία Χίλδα ἠγέρθη καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν γέροντα ἐπιστάτην, διέβη τοὺς ζοφεροὺς θόλους καὶ ἀφήσασα αὐτὸν μετὰ τοῦ φωτὸς ἀρκούντως μακρὰν τοῦ δωματίου, ἐπλησίασεν ἄνευ θυροῦ εἰς τὴν θύραν οὖσαν ὀλίγον ἀνεωγμένην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Ρόζα ἤρχισεν νὰ λέγῃ·

«Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, ἀγαπητέ μου πάτερ, δι' ἣν δὲν σὲ ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσα νύκτα. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀμυδρῶς πῶς εἶδον εἶναι, ἴσως προωρισμένος νὰ διαδεχθῆ τὸν ἀγαθὸν στρατιώτην, ὅστις τὴν ὥραν εἶναι ἀσθενής. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ταύτην τὴν στιγμήν ἐπιτηρεῖ νὰ με συλλάβῃ. Ὡ! τί θὰ ἀπογείνης ἐάν ἡ ἐπισκεψίς μου αὕτη ἀνακαλυφθῆ; Εἶναι πιθανὸν ὁ κύριός μου νὰ με ἀποπέμψῃ τοῦ Φρουρίου λίαν πρῶτ, φροντίσῃ δὲ νὰ μὴ ἴδω πάλιν τὴν κυρίαν Χίλδαν!» Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει ἐναντιώναςαι ἀκόμη, ἀγαπητέ μου πάτερ, εἰς τὸ νὰ γνωστοποιήσω πρὸς τὴν ἀξιόλογον κυρίαν Χίλδαν, ὅτι εὐτυχῶς εἶμαι θυγάτηρ σου; Εἶμαι βεβαία ὅτι αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ τοσοῦτον εὐγνώμων πρὸς ἐμέ, ὥστε θέλει συγκατατεθῆ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακουφίζω τὰ δεινά σου ἂν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σοὶ χάρισῃ τὴν ἐλευθερίαν σου.» «Ἐνῷ ἠδύνασο, φιλάτη μου Ρόζα νὰ διατελῆς ἐπισκεπτομένη με,» εἶπεν ὁ Ἰππότης «ἐπεθύμουν νὰ μὴ δώσω πρὸς τὴν κυρίαν Χίλδαν αἰτίαν ἀνασυχίας· διότι, ὡς σὺ λέγεις, ἡ ἀγαθότης της καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη της εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τὴν παρακινήσωσι νὰ ἐπέλθῃ εἰς βοήθειάν μου καὶ οὕτως ἐπισύρῃ τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ κυρίου Ἐμβῆ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἤδη ἤλλαξε· καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡμῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωστοποιηθῆ εἰς αὐτὴν ἡ καταγωγὴ σου. Οὕτω τοῦ λοιποῦ σὺ θὰ ἦσαι ἀσφαλῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν της, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ἐμὸς κλη-

ρος.» «Ἄ, πάτερ μου, εἶμαι πολλάκις πλήρης ἐλπίδων, ὅτι ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς θέλει σοὶ ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ τὰς κτήσεις, ὡν τὸσον ἀδίκως ἐστερήθη. Ὡ, ὅποια δὲ ἔσται ἡ χαρὰ ἡμῶν ὅταν πάλιν συγκατοικῶμεν ὁμοῦ ἐν τῷ Εὐτυχεῖ Φρουρίῳ!» «Ἡ, πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω πολλὴν ἐλπίδα, ὡς σὺ, φιλάτην μοι τέκνον· καὶ ὅμως ἴσως τὰ παθήματα τοῦ Ἐμβῆ συντελέσουσιν εἰς τὸ νὰ μαλακώσωσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ· ἡ δὲ πραχθεῖσα ὑπὸ τοῦ σωτηρία τοῦ τέκνου του, βεβαίως θέλει διεγείρει τὰ κάλλιστα αὐτοῦ αἰσθήματα.» «Ποτὲ δὲν σοὶ εἶπα, ἀγαπητέ μου πάτερ,» εἶπεν ἡ Ρόζα, «ὅσον πολὺ μετενόησα, διότι ἔχαρον καίτοι στιγμιαίως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ κυρίου Ἐμβῆ· ἀλλ' ἡ ἐνθερμος παραίνεσίς σου τοῦ νὰ ἀποδώσω καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ἐπενήργησεν εἰς ἐμὲ τοσοῦτον, ὥστε ἔδραμον εἰς τὸ φρέαρ, καὶ, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειαν τινῶν ἐβρίψακινδύνευσα ἐγὼ, ὅπως σώσω τὸ παιδίον. Τῷ ὄντι πιστεύω ὅτι μᾶζ· στιγμῆς ἀναβολῆς θὰ ἦτο ὀλεθρία εἰς τὸ προσφιλὲς παιδίον.» Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἡ κυρία Χίλδα ἐπανεκάμψεν εἰς τὸ δωματίον της εἰποῦσα εἰς τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ὅτι ἐβεβαίωθη πληρέστατα, ὅτι συνωμοσία δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι πέποιθεν, ὅτι ὁ σύζυγός της ἤθελεν ἀπελευθερώσει ταχέως τὸν Ἰππότην Ἐλβέρτον.

Τὴν δὲ ἐπιούσαν λίαν πρῶτ, ἡ κυρία Χίλδα προσκαλέσασα τὴν Ρόζαν συνώμιλησε πολὺ μετ' αὐτῆς. Ἡ συνδιάλεξις αὕτη λίαν ἐχαροποίησε τὴν Ρόζαν, διότι ἔμαθεν ὅτι ἡ κυρία Χίλδα ἐβεβαίωθη, ὅτι ὁ πατήρ της ἔτροψε χριστιανικὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν. Τελευταίον ἡ κυρία Χίλδα φιλοστόργως ἠσπάσθη τὴν Ρόζαν καλοῦσα αὐτὴν φιλάτην της θυγατέρα, καὶ ἐκφράζουσα θερμῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἦναι φίλαι διὰ βίου. «Συμφώνως μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀγαπητή μοι φίλη,» εἶπεν ἡ κυρία Χίλδα, «τὰ πάντα θέλουσι μένει, ὅπως ἦσαν· διότι ὁ σύζυγός μου εἶναι καθ' ὅδον καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει φθάσει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Εἶθε ἀκολουθοῦσα τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας μου νὰ ἠδυνάμην νὰ ἀπελευθερώσω ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν πατέρα σου! Ἐν τοσοῦτῳ θέλω διατάξῃ νὰ παρέχωσι πρὸς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν. [Ἔπεται συνέχεια.]

ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΟΝ

Τὰ ἀλεξιβροχὰ ἢ ἀλεξήλια ἀπετέλουν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδίας. Καὶ κατὰ τινὰς μὲν τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὴν βροχῆν ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἢ ἀπὸ τὴν χιόνα ἐπεννοήθη ἐκ τῆς θεᾶς τῶν πυκνοφύλλων κλώνων τῶν δένδρων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς θεωρίας τῶν σκηνῶν. Τὴν σήμερον ἐν Βεγγάλῃ καὶ Βυρμάχῃ τῶν Ἰνδιῶν τὸ ἀλεξήλιον τῶν πτωχῶν εἶναι μικρὸς σκελετὸς σκεπασμένος μετὰ φύλλα δένδρων. Ἐπὶ ἀναγλύφων τῶν Θη-

ῶν τῆς Αἰγύπτου παρίστασαι βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ ὑπὸ ἀνθλίου σκιαζόμενος. Τὸ ἀνθλίον τοῦτο κατὰ τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας ἐν Ἰνδία, ἦτο ἐμβλημα βασιλικόν. Ἐν Βυρμάχῃ πελώριον ἀνθλίον κρατεῖται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν ἡγεμόνων, καὶ ἡ φροντίς αὕτη εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς ἴδιον ἀξιωματικόν. Εἰς βιβλία τῆς Σινικῆς τετυπωμένα πρὸς χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν, ἀναφέρονται τὰ ἀνθλία ἢ ἀλεξιβροχὰ. Ὁ ἀρχαῖος τίτλος τοῦ Σατραπῆος τῆς Περσίας εἶναι «ὁ κύριος τοῦ ἀνθλίου.» Τὰ ἀνθλία τῶν βασιλέων τοῦ Σιάμ συγκροτοῦνται ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χωριστῶν κύκλων καὶ ἐνδὸς ἐτέρου ὑπεράνω τούτων ἐνῷ τὰ ἀλεξήλια τῶν εὐγενῶν σύγκεινται ἐξ ἐνδὸς μόνου κύκλου. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἀνθλία ἐκρατοῦντο ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἐκκλησιαστικαῖς τῆς Ρώμης καὶ πιθανῶς ἐκ τῆς συνηθείας τούτης κατάγεται ὁ τίτλος τῶν καρδινάλιων. Οἱ Ἄγγλοι, ὡς τρώπαια ἐκ τοῦ Ἀσθηντίου πολέμου, παρουσίασαν εἰς τὴν βασιλισσαν Βικτωρίαν τὸ μέγα ἀνθλίον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσθηντίας, τὸ ὁποῖον εἶναι κατασκευασμένον ἐκ βυσίνου καὶ μελανοῦ βελούδου, ἐννέα ποδῶν διαμέτρου καὶ κεκοσμημένον διὰ χρυτῶν ποδῶν καὶ δαπέων λέοντος· ἦτο δὲ τοῦτο τὸ βασιλικὸν κωνοπεῖον τοῦ βασιλέως Καφρέ.

ΠΛΑΣΤΑΙ ΚΟΜΑΙ

Αἱ πλασταὶ κόμαι διὰ τὰς κυρίας, ἀναγνωρίζονται ὡς ἀνάγκη τῆς νεωτέρας κοινωνίας, πρέπει ἐπομένως ἡ ἀνάγκη αὕτη νὰ θεραπεύηται. Ἄλλ' αἱ «ζῶσαι τρίχες», ἥτοι αἱ ἀποκοπτόμεναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς προσώπων πωλούντων αὐτάς, καθίστανται ὁσημέραι σπανιώτεραι καὶ ἀκριβώτεραι. Ὅταν ἡ ζήτησις περιωρίζετο εἰς γηραιὰς δεσποίνας δεομένας φαινάκης, ἡ χορηγία εὐκόλως ἠσφαλιζέτο. Ἀλλὰ νῦν οἱ Παρίσιοι μόνον θὰ κατηνάλισκον ὄλας, καὶ πλειοτέρας τὰς ἐκ Γαλλίας κόμας, καὶ ἡ Μασσαλία, τὸ ἐνεστὼς κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῶν κομῶν, ἔχει ἀνταπόκρισιν μετὰ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἰδίαν τὴν Σικελίαν, διὰ τοῦς 40 τόνους τῶν μελαίνων τριχῶν, τὰς ὁποίας ἐτησίως κατασκευάζει εἰς 65,000 chignons. Αἱ ἀνεκραὶ τρίχες εἶναι τι ἀπαίσιον· ἀλλ' ἀνευ αὐτῶν οἱ εὐθηνοὶ βόστρυχοι δὲν θὰ κατωρθοῦντο. Ἄλλ' αἱ νεκραὶ τρίχες καὶ αὐταὶ προέρχονται ἐκ ζώντων καὶ ὑγιῶν. Οἱ ῥακοσυλλέκται πολλὰς τούτων συλλέγουσιν. Ἐμπορικῶς ἐπτά ὑπάρχουσι χρώματα τριχῶν καὶ τρεῖς βαθμοὶ μήκους. Πολλὰ νεκρὰ τρίχες ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς 350,000 τεμαχίοις τοῖς ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ κατασκευαζόμενοις. Τὸ ἀκριβώτερον «chignon» κοστίζει περὶ τὰς εἴκοσι πέντε λίρας, τὸ εὐθηνότερον δύο λίρας. Ἡ Ἀγγλία εἶναι ὁ καλλίτερος καταναλωτῆς, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀμερικὴ.

ΝΟΗΜΩΝ ΚΥΩΝ

Πολλά λέγονται και διαδίδονται περί τῆς νοημοσύνης τῶν κυῶν. Τὸ ἐξῆς ὅμως ἐκ Βελγίου εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον. Κύριός τις, μεταβαίνων περὶ ἐκ *Leuse* εἰς *Lessines* ἐν Βελγίῳ, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν κύνα του, οὗ πολὺ ἐπεθύμει ν' ἀπαλλαγῆ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ πνίξῃ αὐτὸν οὔτε νὰ φονεύσῃ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀπολέσῃ ἀνὰ τὴν ὁδόν. Ὁ κύων, ὅστις ἀντὶ εὐγενῶν λόγων καὶ θωπειῶν, οὐδὲν ἕτερον ἔλαβεν ἢ ἀπειλᾶς, ἐφάνη ἐνοῶν τὸ σχέδιον τοῦ κυρίου του, μένων προσκεκολλημένος εἰς αὐτόν, καὶ οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐγκατέλιπεν αὐτόν. Ὁ κύριός του ὑπόχρεως ὦν νὰ κοιμηθῆ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκτὸς τῆς οἰκίας του, ἐπορεύθη εἰς ξενοδοχεῖον, σκοπῶν τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου νὰ φύγῃ, οὕτω δὲ ὁ κύων δὴ ἔχανε πᾶν ἔχνος. Τὴν πρωΐαν ἐξυπνίσας παρατήρησεν, ὅτι μία ἐκ τῶν κνημίδων του καὶ τὸ περιστήθιόν του ἔλειπον. Ὁ ξενοδόχος ἐρωτηθεὶς περὶ αὐτῶν ἐξήτασεν ἐν ἀπορίᾳ καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου εὔρεν ὅτι ὁ κύων λαβὼν αὐτὰ τὴν ἐσπέραν κατεκλίθη ἐπ' αὐτῶν ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν κύριόν του ν' ἀναχωρήσῃ ἀνευ αὐτοῦ. Ταῦτα ἰδὼν ὁ κύριος τοῦ κυνὸς καὶ θαυμάσας τὴν νοημοσύνην αὐτοῦ, οὐδέποτε πλέον ἐπειράθη ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τεχνική περγαμηνή.—Ἡ περγαμηνὴ αὕτη γίνεται διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως φύλλου δυνατοῦ χάρτου ἐν διαλύσει φωσφορῶχου ὑγροῦ, μεμιγμένου κατὰ τὸ δέκατον τοῦ βάρους του μεθ' καθαρὸν ὕδωρ. Κρατεῖται ἐν τῷ ὑγρῷ, περὶ τὰ τρία δευτερόλεπτα, εἶτα δὲ καθολοκληρίαν πλύνεται καὶ ξηραίνεται. Πειράματα ἀρτίως γενόμενα ἐν Δρέσδῃ δεικνύουσιν, ὅτι ὁ χάρτης οὕτω πως παρασκευασθεὶς ἔχει δύναμιν ἀντιστάσεως τετράκις τοσαύτην ἢ ὅσον πρὶν τῆς ἐμβαπτίσεώς του. Ἡ ἐργασία ἐπίστευται ἐν Γερμανίᾳ δι' ἥττον λεπτάς χρήσεις δι' οἶον ἄλαντας καὶ φυσίγγια ἐκ δωματίου.

— Ἡ ἐξαγωγή τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας εἰς Βρασίλιαν ἀνέρχεται εἰς 55,000,000 δολάρια κατ' ἔτος· τῆς Γαλλίας εἰς 22,000,000, τῆς Πορτογαλλίας εἰς 5,000,000 καὶ τῆς Ἀμερικῆς μόνον εἰς 4,000,000.

— Ἡ ἔκτασις τῶν μεταλλείων χρυσοῦ ἐν Ῥωσίᾳ ἀνέρχεται εἰς 2,000,000 τετραγωνικά μίλια. Παράγεται δὲ ἔτησίως 80,000 λίτρων χρυσοῦ, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 75 ἑκατομ. φράγκων ἀξίαν.

— Ἡ ὑπολογισθεῖσα πρόσοδος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων διὰ τὸ ἔτος 1878 ὑπερβαίνει τὰ 254,000,000 φρ. ἢ δὲ δαπάνη διὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ὑπολογίζεται ὡς ἀνελευσομένη εἰς 252,500,000 φρ., ὅπερ κατὰ μέσον ὄρον ἀναλογεῖ πρὸς 126 φρ. κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐν τῷ ἀνωτέρω ποσῷ δὲν περιλαμβάνεται ὁ φόρος τῶν οἰκιῶν, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος φόρος κ.λ. οἷτινες εἰσὶ φόροι τοῦ δημοσίου. Οἱ Παρισιοὶ κατέστησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἢ πολυδαπανωτέρα πόλις, ἐξαιρουμένου τοῦ Βερολίνου, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

— Ἡ Ἰαπωνία ἐξήγαγε 3,000,000 ριπίδια ἐν ἔτει 1875.

— Ἐν τῇ πολιτείᾳ Maine τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐπριονίσθησαν 45,949,700 πόδες σανίδων κατὰ τὸ ἔτος 1877.

— Δύο Ἴσπανοὶ ἐν Σαλαμάνκα ἐπέτυχον πρὸ τινος χρόνου τὸ πρόνομιον ἐν Ἰσπανίᾳ τῆς κατασκευῆς χάρτου πρὸς γραφὴν, ἀφλέκτου. Πολλοὶ δοκιμαὶ ἐγένοντο καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικὰ. Ὁ χάρτης οὐδόπως καίεται μεθ' ὀλην τὴν δύναμιν τῆς ἐφαρμοζομένης θερμότητος. Ἐν μόνον φύλλον ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν ἀμεσον ἐνέργειαν φλογὸς ἀπανθρακούται ἀλλὰ δὲν καίεται. Ἐὰν κύλινδρος παρασκευασθέντος χάρτου τεθῆ ἐν τῷ θερμότερῳ πυρὶ τὰ ἐξω φύλλα ἀπανθρακοῦνται, ὡς καὶ αἱ ἀκραὶ ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν διατελεῖ ἀναλλοίωτον, καὶ τὸ ἐγγραφὸν ἢ ἐντυπὸν εἶναι εὐανάγνωστον.

— Ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζονται 2,000,000 δολαρίων κομβία ἑτησίως.

— Ὁ ταχύτερος σιδηροδρόμος ἐν Ἀμερικῇ ἐγένετο ἐν Καναδᾷ, μετὰξὺ Buffalo καὶ Detroit, διατρέχων 111 μίλια ἐν 109 λεπτοῖς τῆς ὥρας.

Λύσις Αἰνίγματος Α'

Ἦτα, Ἦτα.

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Ἰωάννης Κ. Πρινόπουλος, Ἀλέξανδρος Θέμελης (Σμύρνη).

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Εἶμαι πάντοτε μαζὶ σου γ'ὼ σὲ φέρω ὅπου θέλεις
 μὲ ἐσένα συναεζάνω μὲ ἐσὲ συναποθνήσκω
 κι' ἂν θελήσῃς ἀπὸ πάθος νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
 μιὰ μετὰθεση θὰ κάμω καὶ μαζὺ σου θὰ 'μαι πάλιν
 πλὴν ἂν ὅμως σὺ θελήσῃς καὶ τὴν κεφαλὴν μου ταύτην
 ὡ ἀχάριστε ν' ἀλλάξῃς, ἐ, μὰ τότε, σὲ ἀφίνω,
 σ' ἀποχαιρετῶ ἀμέσως καὶ ἐκλέγω κατοικίαν
 'κεῖ ποῦ δύσκολα θὰ μ' εὕρῃς ἐὰν μὲ ξαναζητήσῃς.

H. P. K.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.

Φίλτατε κύριε.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὑμετέρου φύλλου, ἐπὶ διετίαν δῆλον ὅτι, τὴν προσφιλεῖ «Ἀθηναῖδα» λαμβάνων, καθήκόν μου ἀπαραίτητον ἐνόμισα, μέλος ταπεινὸν τῆς ἑλληνίδος νεότητος τυγχάνων, νὰ εὐχαριστήσω ἐν ὀνόματι αὐτῆς ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἀπύτοις πόνοις οὓς ἀνευδότως ὑπὲρ αὐτῆς καταβάλλετε, ἀνακουφίζων ἄλλως οὕτως τὴν ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐγνωμοσύνης πιεζομένην καρδίαν μου· ναί, κύριε, μετ' εὐγνωμοσύνης ἀσίποτα προσέβλεψα πρὸς ὑμᾶς, διότι πρῶτος ὑμεῖς ἐσχετε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀγαθὴν θέλησιν νὰ προνοήσῃτε περὶ τῆς νεότητος, ἣν δεινῶς διὰ τῶν συγγραφῶν των ἄλλοι νῦν δηλητηριάζουσι, καὶ νὰ παρασχῆτε αὐτῇ ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον καὶ ἑλληνοπρεπές ἅμα ἐπὶ βάσεων ὑγιῶν καὶ ὄντως χριστιανικῶν, πρὸς τὰ τῆς Ἑσπερίας ταιαῦτα ἐπαξίως ἐφαμιλλώμενον.

Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν, πολῦτιμε κύριε, νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς καὶ ὡς Ἕλληνα καὶ ὡς νέον ἐπὶ τοῖς κόποις καὶ φροντίσι ταύταις, διαβεβαιῶν ἅμα ὑμᾶς, ὅτι ἡ καρδιά τῆς νεολαίας, ὑπὲρ ἧς ἐργάζεσθε, συναισθάνεται καὶ γνωρίζει ὅποιον φόρον εὐγνωμοσύνης χρεωστῆ ὑμῖν.

Ἐν Σμύρῃ τῇ 30|11 Δεκεμβρίου 1877.

Ἰ. Γ. Πασομημιοῦμαι μετὰ τῆς προσηκοῦσης ἐπολήψεως.

Γ. Μ. ΥΠΕΡΙΔΗΣ.